

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki (przewodniczący)

SSN Adam Roch

SSN Igor Zgoliński (sprawozdawca)

w sprawie **M. C.**,

ukaranego za czyn z art. 61 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 7 marca 2023 r.,

sygnalizacji skazanego dotyczącej wznowienia z urzędu postępowania

zakończanego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 11 lipca 2019 r.,

sygn. akt II AKo 19/19, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 21 czerwca 2019 r., sygn. akt II AKo 19/19,

w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku M. C.

o wznowienie postępowania zakończanego prawomocnie wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu

z dnia 28 grudnia 2018 r., sygn. II Ka 357/18,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego

w Stalowej Woli z dnia 18 września 2018 r., sygn. II W 8/18,

z powodu jego oczywistej bezzasadności,

na podstawie art. 542 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

1. stwierdzić niedopuszczalność wznowienia postępowania z urzędu;

2. wydatkami postępowania wznowieniowego obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 czerwca 2019 r., sygn. II AKo 19/19, Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.p.w., odmówił przyjęcia wniosku ukaranego M. C. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnie wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 28 grudnia 2018 r., sygn. II Ka 357/18, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Stalowej Woli z dnia 18 września 2018 r., sygn. II W 8/18, z powodu jego oczywistej bezzasadności.

Ukarany złożył do Sądu Najwyższego pismo zatytułowane „wniosek o wznowienie postępowania z urzędu”, w którym domaga się wznowienia wskazanego powyżej postępowania w przedmiocie rozpoznania wniosku o wznowienie postępowania wykroczeniowego, wskazując na wystąpienie w nim bezzwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci nienależytej obsady sądu, wynikające z wadliwego procesu powołania sędziego orzekającego w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Jakkolwiek podstawy w postaci bezzwzględnych przyczyn odwoławczych (art. 439 § 1 k.p.k.) zastrzeżone zostały wyłącznie dla wznowienia postępowania z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.), w niniejszym postępowaniu, mimo sygnalizacji złożonej w trybie art. 9 § 2 k.p.k., nie mogły być przedmiotem merytorycznej analizy. Przyczyną takiego stanu rzeczy było to, że płaszczyzną oceny podstaw wznowieniowych miałyby być postępowanie w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności (art. 545 § 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.p.w.). Zaznaczyć trzeba, że postępowanie wznowieniowe może zostać wszczęte jedynie w odniesieniu do „postępowania sądowego zakończonego prawomocnym orzeczeniem” (art. 540 § 1 *in princ.* k.p.k.). Jego przedmiotem nie jest kwestia odpowiedzialności za przypisany czyn, nie jest to także postępowanie autonomiczne w stosunku do głównego przedmiotu procesu. Jest zainicjowanym na skutek nadzwyczajnego środka zaskarżenia postępowaniem, w toku którego badaniu podlega wystąpienie - w czasie procesu lub po jego zakończeniu - enumeratywnie wskazanych w ustawie sytuacji, stanowiących

podstawy wznowienia. Jest więc ściśle związane z postępowaniem, w toku którego orzekano o odpowiedzialności za popełniony czyn. W tym znaczeniu nie ma ono charakteru autonomicznego i nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie karne w rozumieniu powyższego przepisu. Dodać można, że wniosek o wznowienie postępowania może być ponawiany. Nie wszystkie więc postępowania zakończone prawomocnym orzeczeniem mogą podlegać wznowieniu. Sąd Najwyższy podziela w tej kwestii poglądy wyrażone przez Sąd Najwyższy w postanowieniach np.: z dnia 20 maja 2010 r., V KO 47/10 (OSNKW z 2010 r., z. 8, poz. 73, z dnia 8 lutego 2011 r., III KO 99/10 (R-OSNKW z 2011 r., poz. 278), z dnia 9 lipca 2013 r., II KO 17/13, (Biul. P.K. 2013 r., nr 7, s. 17-19), z dnia 18 sierpnia 2022 r., II KZ 24/22 (LEX nr 3482592), traktujące, iż nie jest możliwe wznowienie, zarówno na wniosek strony, jak i z urzędu, samego postępowania o wznowienie, zakończonego uprzednio prawomocnym orzeczeniem sądu o oddaleniu wniosku strony lub o braku podstaw do wznowienia *ex officio*, co analogicznie odnieść należy również do decyzji zapadłej *in casu* w trybie art. 545 § 3 k.p.k. zw. z art. 113 § 1 k.p.w.

Wobec zatem uznania, że instytucji wznowienia postępowania, przewidzianej w rozdziale 56 k.p.k. i rozdziale 19 k.p.s.w., nie można odnosić do prawomocnie zakończonego postępowania o wznowienie, orzeczono jak na wstępie.